

VIE ÎMPĂRĂȚIA TA

02

THY KINGDOM COME

MISIUNEA SFÂNTA MARIA ȘI SFINȚII MARTIRI BRÂNCOVENI

ST MARY'S ORTHODOX MISSION AND HOLY MARTYRS BRÂNCOVEANU

40 Bridge St W, Kitchener, ON, N2K 1K7

website: www.sfmariakitchener.com

facebook: [Misiunea Sfânta Maria și Sfinții Martiri Brâncoveanu](https://www.facebook.com/Misiunea-Sfanta-Maria-si-Sfintii-Martiri-Brancoveanu)

Unde este Împărăția lui Dumnezeu?

În tinerețe, pe când eram un teolog cu totul necercat, un cunoscut de-al meu, necrezând nici în Dumnezeu, nici în împărăția cerurilor, nici în nemurirea sufletului, mi-a pus o întrebare: „Unde se află împărăția lui Dumnezeu? Unde se află sufletele celor care au murit?” Eu m-am tulburat de această întrebare neașteptată și nu am știut ce să-i răspund. El s-a simțit atunci biruitor, iar eu am rămas cu simțământul chinuitor al celui pus la zid.

De atunci, m-am tot ocupat de această problemă: unde e cu adevărat Împărăția lui Dumnezeu? În cerul material? Însă Sfântul Apostol Pavel zugrăvește întru totul duhovnicește împărăția lui Dumnezeu, spunând că aceasta nu e mâncare și băutură, adică nimic material, simțit, care presupune desfătări fizice, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt (Rom. 14, 17). Ce semnifică însă toate acestea? N-aș putea să răspund. Unde se află sufletele celor ce au murit după despărțirea lor de trup? Oare în jurul nostru, oare altundeva pe planeta noastră, ori pe vreo altă planetă, ori încă și mai departe - într-un alt sistem solar? Însă nici aceste fantasmagorice presupuneri nu m-au mulțumit, căci am descoperit adânci contradicții întru ele: toate stelele care strălucesc pe cer sunt materiale, iar sufletul e ceva imaterial. Au trecut ani, am citit și am învățat o mulțime de lucruri. M-am adâncit în tainele credinței și, treptat, am înțeles cât de incorect este pusă problema în privința împărăției cerurilor și a sufletului: unde se află? - la nivelul simțurilor, în plan spațial.

Și sufletele, și împărăția cerurilor sunt în afara oricărei sfere a categoriilor noastre pământești spațio-temporale. Însuși Hristos a spus despre împărăția lui Dumnezeu că nu se poate spune despre ea: lat-o aici sau acolo (Lc. 17, 21). Ea e veșnică, nu de aici, nu este din lumea aceasta (In 18, 36). Și tocmai pentru acest fapt nu este firesc să se întrebe unde se află. Lumea materială așezată în timp și spațiu se deosebește prin măsurile sale: lungime, lățime și înălțime. Prin aceste măsuri nu se leagă de cealaltă lume. Acolo există, pământește vorbind, cu totul alte „dimensiuni” -duhovnicești, de neatins de noi, câtă vreme suntem în trup. Dar, ca făpturi create pentru veșnicie, noi nu suntem într-un tot lipsiți de posibilitatea de a percepe cealaltă lume și de a intra în contact cu ea. Ziditorul ne-a creat și duhovnicești, ca, atâta vreme cât ne mișcăm în lumea materială, să putem să o simțim cu sufletele noastre și pe cea imaterială. Rugăciunea e, de pildă, un chip de părtășie cu cealaltă lume. Experiența de rugăciune a credincioșilor sinceri, afundați într-o adevărată viață harică, e o mărturie că ea ține de „domeniul” împărăției lui Dumnezeu. Experimentarea celor mai înalte simțăminte - al dreptății, adică al libertății față de păcat, al păcii conștiinței, adică al armoniei în legătura noastră cu Creatorul și cu toate făpturile, și al desfătării harice a Raiului adică al fericirii care depășește orice altă fericire pământească reprezintă stări care țin de „gustarea” împărăției lui Dumnezeu. Sufletului, acestui cetățean ceresc, oșebit prin nemurire și veșnicie, nu i se pot aplica măsurile grosiere ale spațialității. Tot astfel, nici pentru simțămintele trăite de suflet nu sunt potrivite aceste măsuri. Fără să se folosească de vreo categorie pământească, omul, de la sine, știe și gustă ce este dreptatea, ce este bucuria și ce este pacea. Prin urmare, e limpede că cele nevăzute, fără a se supune conceptelor și categoriilor pământești, pătrund oricum ar fi în cele văzute și trăite de conștiința omului. Dreptatea, bucuria și pacea, aceste înalte însușiri ale împărăției lui Dumnezeu, sunt date în suflet, precum un germene, fiecăruia dintre noi. Cu toții avem, fie și în cel mai nedesăvârșit chip, o oarecare cunoștință despre ele, pentru că fiecare dintre noi poartă chipul lui Dumnezeu în sine și fiecare este chemat să devină cetățean al Cerului. Și cei care nu cred în împărăția lui Dumnezeu au o oarecare noțiune despre aceasta - că ea înseamnă dreptate, pace și bucurie. Deși în cazul lor aceste noțiuni poartă un caracter pământesc, totuși, și în ceea ce-i privește, ele rămân lucruri duhovnicești înalte, care nu pot să fie socotite însușiri materiale. Ele sunt din o cu totul altă rânduială. Omul este alcătuit din trup fizic și din suflet nematerial.

Nici oamenii cei mai învățați nu înțeleg cum este unit sufletul cu trupul în om. Iar sufletul, la rândul său, este legat cu o serie de legături nevăzute. Omul este de neînțeles pentru sine însuși. El poartă în trupul și în sufletul său taine în fața cărora rămâne fără grai. El are capacitatea de a judeca, însă el însuși nu știe cum se nasc gândurile sale. E capabil de felurite simțăminte, însă rămâne neputincios înaintea tainei ivirii acestora. El e capabil să manifeste felurite voi, însă nu poate să răspundă în ce unghere tainice ale sufletului său se iau hotărârile voii sale. El are darul imaginației, însă rămâne de neexplicat pentru el cum se produce aceasta și cum prin ajutorul ei e în stare să extragă înaintea sa felurite amintiri, să zboare cu duhul într-o clipă pe distanțe uriașe, să meargă cu viteza fulgerului în țări străine, pe care cu ani înainte le-a vizitat și să se întoarcă înapoi cu aceeași iuțime. Taina rațiunii în om, minunea imaginației lui înaripate biruind obstacolele timpului și spațiului și posibilitatea dată duhului său de a zbura neîmpiedicat deasupra lor, cât și multe alte minuni ale lumii lui trupești și sufletești - fie ca toate acestea să-l smerească pe om și să-l conducă la binecuvântata cutremurare înaintea tainei proprii sale existențe! Acestea și alte observații asemănătoare îl conduc pe orice om înzestrat cu rațiune la concluzia că, pe lângă lumea materială și lucrurile materiale, există neîndoielnic și o mulțime de lucruri imateriale și chiar o întreagă lume imaterială, despre care e nepotrivită întrebarea: unde se află aceasta?, în limitele spațialității la nivelul perceptibilului, rod al ființei noastre pământești. Lumea fizică se află în spațiu și timp. Lumea fapturilor duhovnicești este legată cu aceste categorii, fără a fi însă supusă măsurilor ei pământești, accesibile nouă. Împărăția cerurilor, ca și îngerii, aceste ființe spiritual-raționale fără de trup, dar reale, există; ca și sufletele omenești trecute în lumea cealaltă. Ele aparțin lumii duhovnicești, nevăzute, zidite de Dumnezeu, despre care citim încă din primele rânduri ale Bibliei: La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul (Fac. 1, 1), adică lumea nevăzută și cea văzută. În acest sens și în Simbolul de credință se spune: „Cred într-unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.” Acum noi trăim pe pământul văzut. Însă viața viitoare, făgăduită nouă atât de limpede de Domnul Iisus Hristos (v. In 17, 2) și neîncetat pomenită în Cuvântul lui Dumnezeu, nu va fi pe acest pământ, care este trecător (v. II Petru 3, 10), ci într-un cer nou și pe un pământ nou, în care va locui dreptatea și care vor dăinui veșnic.

Până la cea de-a Doua Venire a lui Hristos sufletele celor decedați se vor afla în așa-numita lume de dincolo. Acum, perdeaua trupului ascunde de noi această lume, însă ea există. Când corpul grosier slăbește în această viață, iar aceasta se petrece la moarte, vom ieși cu sufletul nostru în lumea nevăzută și o vom vedea pe aceasta cu ochii duhovnicești. Tainica lume de dincolo nu este accesibilă simțurilor trupești. Suntem neputincioși în a o descrie, căci despre ea nu există nici o reprezentare, nici cuvinte potrivite pe acest pământ. Și, desigur, noi trebuie să știm cu certitudine măcar puțin despre ea, căci toți, după această viață, avem de călătorit; după o mai lungă ori mai scurtă plutire în oceanul vieții ne vom opri la limanul veșniciei. Marele Apostol Pavel, învrednicit să fie răpit cu duhul încă din această viață pe lumea cealaltă, a auzit acolo cuvinte pe care nu se cuvine omului să le grăiască (II Cor. 12, 4). Oricare ar fi fost conținutul acestor cuvinte, el nu ni le-a dezvăluit, căci lucrurile din lumea nevăzută sunt de neexplicat în această lume. Într-o altă întâmplare, același Apostol ne atrage atenția că există o diferență între limbile omenești și limbile îngerești (v. I Cor. 13, 1). Care sunt aceste limbi îngerești? Prin ele ar fi fost cu putință să fie descrise tainele lumii nevăzute, însă noi nu le stăpânim. Inexprimabilul pentru limba pământească devine accesibil într-o anumită măsură pentru mintea duhovnicească, pe calea credinței și a experienței duhovnicești, pe care oricine poate să o aibă, căci suntem alcătuiți nu doar din trup, ci și din suflet. Pe de altă parte, dacă pentru nimeni și în nici un chip lumea tainică de dincolo nu ar fi accesibilă, atunci nimeni nu ar fi fost în stare să creadă întru ea.

Ce ne spune credința?

Unul este Făcătorul lumii cerești și pământești, al tuturor celor văzute și nevăzute. Prin El și în El cele văzute și cele nevăzute stau în legătură.

Unul este Cuvântul lui Dumnezeu, născut mai înainte de toți vecii, prin care toate s-au făcut. Acest Cuvânt, Fiul lui Dumnezeu, Cea de-a Doua Persoană a Sfintei Treimi, S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr (adică El ne-a adus mântuitorul Har și ne descoperă Adevărul). Cu arătarea Lui ca Dumnezeu în trup pe pământ, Iisus Hristos unește cerul și pământul, așază un pod între făptura văzută și cea nevăzută. Și unind într-un chip neînțeleș dumnezeiasca Sa fire cu firea noastră și arătându-Și plinătatea Lui în vremea vieții Sale pământești, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, aceasta a făcut cu putință pentru firea omenească, slobozită de păcat, să se facă părtașă firii dumnezeiești.

Unul este Duhul Sfânt, Care luminează ca Duh al Adevărului cerul și pământul și Care dăruiește viață și celor morți, și celor vii, fiind de Viață Făcător. Unul este Trupul lui Hristos - Biserica -, care unește lumea de Sus cu cea de jos, adică îngerii și duhurile dreptilor celor desăvârșiți (Evr. 12, 23) cu lumea oamenilor, care trăiesc încă aici, pe pământ. Biserica îi unește și pe vii, și pe morți, deoarece în ea, de la Veșnicul și Viul Dumnezeu, ca de la un etern Izvor, se revarsă râuri de viață veșnică asupra tuturor credincioșilor în Hristos - atât a celor care rătăcesc încă pe pământ, cât și a celor plecați în împărăția nemuririi. În acest mod să fie iarăși unite în Hristos cele din ceruri și cele de pe pământ - toate într-un El (Efes. 1, 10). Astfel, cei care cred în Dumnezeu și păzesc poruncile Lui să fie asemenea chipului Fiului Său, ca El să fie întâi născut între mulți frați (Rom. 8, 29). În acest neînțeles chip, Hristos apropie viața pământească de cea cerească și face ființa nevăzută în așa măsură accesibilă oamenilor pământești, încât Sfântul Apostol Pavel să poată să spună că prin Hristos ne îmbogățim în tot cuvântul și în toată cunoștința (I Cor. 1, 5). Calea către înțelegerea lumii nevăzute este credința. Prin credință înțelegem (Evr. 11, 3). Umblăm prin credință, nu prin vedere (II Cor. 5, 7).

Prin urmare, Domnul Iisus Hristos a venit pe pământ ca să ne dăruiască împărăția cerurilor. Aceasta nu este aici ori acolo, ci înăuntrul nostru, dacă vom trăi după dumnezeiasca dreptate, ori e departe de noi, dacă ne afundăm în păcate. Împlinind voia lui Dumnezeu, tu vei fi în împărăția cerurilor încă din această viață! Căci împărăția lui Dumnezeu este dreptate! Caută desfătările nu în veseliile cele pline de păcat, ci în virtuțile pe care Hristos le cere, și vei gusta încă de aici din veșnica bucurie a împărăției cerurilor. Pentru că aceasta nu e doar dreptate, ci și bucurie! Împacă sufletul tău zbuciumat de patimi și păcate, luptându-te cu demonii, și vei avea pace cu Dumnezeu, preadulce pace în conștiința și pace cu aproapele, adică acea neobișnuită pace care covârșește orice minte (Filip. 4, 7). Căci împărăția cerurilor nu e doar dreptate și bucurie, ci și pace în Duhul Sfânt (v. Rom. 14, 7). Dacă vei căuta să mergi neabătut pe această cale, vei gusta cât de bun este Domnul și nu vei mai întreba: „Unde este împărăția cerurilor?” Căci o vei avea în sine, după cuvintele lui Hristos: împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru (Lc. 17, 21).

Arhimandrit Serafim Alexiev

Extras din lucrarea "Judecata de apoi. Viața de după moarte", Ed. Sophia

Where is the Kingdom of God?

In my youth, while I was a theologian with absolutely no certainty, one of my acquaintances, not believing in God, neither in the Kingdom of heaven or immortality of soul, asked me a question: "Where is the Kingdom of God? Where are the souls of those who died?" I was troubled by this unexpected question and didn't know what to answer. He felt victorious then, and I remained with the feeling like someone put me to the wall.

Since then, I have been dealing with this problem: where really is the Kingdom of God? In the material sky? But the Apostle Paul describes the whole spiritual Kingdom of God, saying this is not food and drink, and it is nothing material which implies physical pleasure, but justice, peace and joy in the Holy Spirit (Rom. 14:17). But what does all this mean? I couldn't answer. Where are the souls of those who died after their separation from the body? Is it around us, somewhere else on our planet, on other planets, or even further in another solar system? But even these phantasmagorical assumptions have not satisfied me because I discovered deep contradictions within them: all the stars that shine in the sky are material, and the soul is something immaterial.

Years passed, I've read and learned a lot of things. I went deeper into the faith's mysteries and overtime I've understood I am in error in regards to the Kingdom of Heaven and soul. Where is it? At the level of senses, or in spatial realm? Or souls and Kingdom of heaven are outside of any sphere of our spatio-temporal earthly categories. Christ himself said about the Kingdom of God that it cannot be here or there (Lk. 17:21). It is eternal, not from here, not from this world (John 18:36). And this is the reason why it is not natural to ask where it is.

The material world settled in time and space is distinguished by its measures: length, width and height. These measures do not connect with other world. There is, earthly speaking, a whole other spiritual "dimension", untouched by us, as long as we are in body. But as living entities created for eternity, we are not entirely deprived of the possibility of perceiving the other world and come into contact with it. Creator has made us spiritual being too, and as long as we move in the material world we also can feel the immaterial one with our souls. Prayer is, for example, a way to get in touch with the other world.

The experience of praying for sincere believers, immersed in a true life of grace, is a testimony that it belongs to the "domain" of the Kingdom of God.

Experimenting the highest feelings of justice, which is freedom from sin, peace of consciousness and harmony to Master of universe is a happiness that transcends any other earthly happiness and represents states related to the "tasting" Kingdom of God. The measures of spatiality cannot be applied to the souls and also to the feelings experienced by soul. Without using any earthly category, humans know and "taste" by themselves what is justice, joy or peace. Therefore, invisible ones, without obeying the earthly concepts and categories, merge with those visible, being experienced by human consciousness. Justice, joy and peace, these high attributes of Kingdom of God, are given to our soul like seeds. We all have, in a imperfect state, some knowledge about them, because each of us has the inner image of God and everyone is called to become citizen of Heaven. And even not believers in God have some notions about His Kingdom - that it means justice, peace and joy. Although in their case these notions have an earthly character, however they remain high spiritual things, which cannot be considered material attributes. They are coming from a completely different world.

Man is made up of physical body and immaterial soul. Even the most learned people do not understand how the soul is united with the body, soul being connected with a series of invisible connections. Human is incomprehensible to himself. He keeps in his body and soul unspeakable mysteries. He has the ability to judge, but he doesn't know how his thoughts are born. He is capable of various feelings, but doesn't know their original source. He is capable of manifesting in various ways, but he cannot answer in which corner of soul the decisions are taken. He has the gift of imagination, but it remains unexplained to him how this occurs and how he is able to extract his memories, to fly with the spirit instantly over huge distances, or to go with imagination in foreign countries which he visited years ago and return back to the same place. The mystery of rational function in man, the wonder of his imagination overcoming the obstacles of time and space and the possibility of his spirit to fly unobstructed above them, as well as many other wonders of his bodily and soul world, may humble human being and can lead him toward a blessed awake of his conscience! These and other similar observations lead any well-reasoned man to the conclusion that, besides the material world and material things, there is undoubtedly a lot of immaterial things and even a whole immaterial world, about which the question "where is this?" is inappropriate within the limits of spatiality.

The physical world is in space and time. The spiritual world is related to these categories, but without being subject to its earthly measures, accessible to us. The Kingdom of heaven, likewise angels, which are spiritual-rational beings without body but real, exist; as well the human souls passed into the other world. They belong to the spiritual world, invisible, created by God, about which we read from the first words of Bible: God first made heaven and earth (Fac. 1: 1), which it means, the unseen and the seen world. In this sense, and in the Symbol of faith, it is said: "I believe in a God, the Almighty Father, the Maker of heaven and earth, of all those visible and invisible."

Now we live on a visible world, but the future life, promised to us so clearly by the Lord Jesus Christ will not be on this earth, which is ephemeral (II Peter, 3, 10), but it will be a new heaven and on a new earth, in which righteousness will reign and last forever. Until the Second Coming of Christ the souls of the deceased will be in so-called world from beyond. Now, the material curtain hides this world from us, but it exists. After our body will dye, our souls we will get out from it, entering in an invisible world and we will see everything with spiritual eyes. The secret world from beyond is not accessible to the bodily senses. We are powerless in describing it and are no proper words of representation. And, of course, we need to know with some certainty about it, because after this life we have to travel; after a longer or shorter float in the ocean of life we will stop at the ledge of eternity.

The Great Apostle Paul, snatched out of his body and carried off to another realm, heard there words that cannot be said (II Cor. 12: 4) because they are inexplicable in this world. In another instance, the same Apostle draws our attention to the fact that there is a difference between human and angel languages (see I Cor. 13: 1). What are these angel languages? Through them it would have been possible to describe the mysteries of the unseen world, but we cannot understand them. The inexpressible for the earthly language becomes accessible to a certain extent for the spiritual mind, by the path of faith and spiritual experience, which anyone can have, because we are made up not only of the body, but also of the soul. On the other hand, if for anyone in no way the mysterious beyond world wouldn't have been accessible, then no one would have been able to believe in it.

What does faith tell us?

One is Master of heavenly and earthly world and through Him and in Him all visibles and unvisibles are connected.

One is the Word of God, born before all ages, through which all were made. This Word, the Son of God, the Second Person of the Holy Trinity, has become flesh and dwelled among us, and we saw His glory, the glory of the One-Born of the Father, full of grace and truth (it means, He has been brought to us the saving Grace and has been revealed the Truth). With His appearance as God in body on earth, Jesus Christ unites heaven and earth, placing a bridge between the seen and the unseen world. And uniting in a divine way His divine nature with our nature and showing His fullness in the time of His earthly life, becoming our servant, like us, He made possible for a human being free from sin, to become part of the divine nature. One is the Holy Spirit, Who illuminates as Spirit of Truth heavens and earth and Who gives life to dead and living, being of Life Maker. One is Body of Christ, the Church, which unites the upper world with the lower one, angels and spirits of the righteous (Heb. 12:23) with people, still living here on earth. The church unites the living with dead, because in it, from the Eternal and Living God, as from an eternal source, rivers of eternal life are poured on all believers in Christ. In this way, the heavenly and the earthly ones will be united again in Christ - all in Him (Ephesians 1:10). Also Christ approaches the earthly life with the heavenly one and makes the invisible beings so accessible to earthly people and about Holy Apostle Paul said: Through Christ we are enriched in all the word and all knowledge (1 Cor. 1: 1). The path to understanding the unseen world is faith. (Heb. 11: 3). We go by faith, not by sight (II Cor. 5: 7). Therefore, the Lord Jesus Christ came to earth to give us the Kingdom of heaven. This is not here or there, but within us, if we live by divine justice, or it is far from us if we sink into sins. By fulfilling God's will, we will be in the Kingdom of heaven from this lifetime! The Kingdom of God is righteousness! Seek the joy not in the pleasures full of sins, but in the virtues that our Lord Jesus Christ demands and we will taste from here the eternal joy of the Kingdom of Heaven. Because Kingdom of Heaven is not just justice, but is forever joy!

-10-

Reconcile your soul, full with passions and sins, fighting with demons, and you will have peace with God, peace in consciousness and peace with your neighbor, that is the unusual peace that overwhelms every mind (Philippians 4: 7). The Kingdom of Heaven is not only justice and joy, but peace in the Holy Spirit (Rom. 14: 7). If you seek to go this way, you will taste how good the Lord is and you will no longer ask, "Where is the Kingdom of Heaven?" because you will find the answer in our Saviour's words: the Kingdom of God is within you (Luke 17, 21).

Archimandrite Serafim Alexiev

Fragment from "The judgment of the afterlife. The life after death", Sophia Ed

PROGRAM (SCHEDULE)

Duminică, 16 februarie 2020, ora 11:15 am – Sfânta Liturghie (Fiul risipitor); Agapă cu masă festivă oferită de d-l George Belu și d-na Cristina Pekurar cu ocazia zilei de naștere (Mulți ani trăiască!)

Duminică, 23 februarie 2020, ora 11:15 am – Sfânta Liturghie (Înfricoșata Judecată); Parastas de obște (Moșii de iarnă)

Duminică, 01 martie 2020, ora 11:15 am – Sfânta Liturghie (Izgonirea lui Adam din rai).

Luni, 02 martie 2020 – Începutul Postului Mare

